

om Rigsdagens Medlemmer, til hvilken Side de end hørte, kunde finde Dpfordring til her at forene sig for at værne om den sande og rette Afstemningsfrihed. Er nu dette for meget ventet, saa maa man troste sig derved, at det ikke kan være vanskeligt at finde en Form, hvorunder de af Rigsdagens Medlemmer, som finde sig besværede ved at give deres Stemme imod deres Overbeviisning til det ene af disse Punkter, der jo ikke maa stilles fra det andet, ville kunne forebygge enhver Misforstaaelse, saa at det kan fremgaae „klart for hele Verden, at der i et „Nei“, stillet imod Budskabet, ogsaa ligger et „Ja“, nemlig en ubetinget og uforbeholden Tiltrædelse af det i Budskabet indeholdte, men paa ubequem Maade med det andet sammenknyttede, Forslag om Arvesfølgeordning.

Dersom jeg nu i disse Betragtninger over Rigsdagens Stilling til Sagen maaskee har kunnet gjøre Regning paa, at en Fleerhed her i Salen har i det Hele samstemmet med mig, saa tør jeg derimod ikke gjøre Regning derpaa ved Det, jeg nu skal tillade mig at fremføre om Sagen selv. Det er vitterligt, hvorledes Mange i og udenfor Salen betragte det som noget Gavnligt for Fædrelandet, eller i al Fald som noget Rigejyldigt, om den danske Arvesølge for Fremtiden bliver indskrænket alene til den mandlige Linie. Efter Alt, hvad der er skrevet om denne Sag, maa jeg bede mine Ord betragtede ikke som Forsøg paa at gjendrive denne Dpfattelse, men jeg vil alene forsøge at tale i Deres Navn, som finde sig tilbageskødte ved Tanken om en Dphævelse, en Overendestyrtten af Rigets hidtil gjældende Arvelov.

I den nyeste historisk-statsretlige Undersøgelse om Arvesagen, — et Skrift, som er udkommet for ikke mange Dage siden, og som jeg troer, at Alle, af hvilken Farve de end ere, ville være enige om at erkjende for at være affattet med Grundighed og Upartisthed — forekommer denne Vittring: „det er formeentlig allerede beklageligt og misligt nok, at Forslaget om Arvesølgelovens Dphævelse er fremkommen; men det turde end mindre stemme med politisk Forsigtighed, om det uforandret blev gjentaget, og mindst med Rigsdagens Pligt, at det

uforandret bliver vedtaget.“ Der er mange Betragtninger, som kunne hindre danske Rigsdagsmænd fra at forløse sig med den Tanke, at give Slip paa Rigets gamle Arvelov; men mange af disse Betragtninger kunne maaskee sammensættes i den ene: at det ikke er Tiden nu til politisk Sønderstjærelse og Oplosning, og allermindst i en Stat, der er saa løst sammenhængende som det danske Monarchie. Det danske Riges Arvelov har hidtil givet dette Rige Sammenholdskraft under mange foregaaende Nyttelser; det er Arveloven, som hidtil har forbundet ved et organisk Bånd Danmark og Slesvig; det er i Kraft af den, at i Forsikkringsacten af 18de Juni 1851 det danske Rige kan betegnes som „et udeeligt, uadskilleligt og selvstændigt Rige efter den for Danmarks Rige gjældende Arvesølge.“ Det er denne Arvelov, som har været en væsentlig Hjælp ved den Ordning af Arvesølgen, som nu er truffen (Hør!); det er endelig denne Arvelov, som aabner Udsigt til, at, dersom lignende Forhold skulde indtræde i Fremtiden, Dpresholbelsen af Monarchiets Integritet vilde naaes ad den selvsamme Vej, hvorpaa den nu er bleven naaet (Hør!). Det er denne Arvesølgelov, som nu skal bortkastes, og bortkastes i samme Dødelik, som den har godtgjort sin store practiske Betydning. Den danske Kongelovs Arvesølge er anlagt paa, med den størst mulige Omhu at sikke den danske Throne, til enhver Tid og under alle Omstændigheder, en berettiget Arving ved at udstrække Arvesølgen til Mandslinien og Dvindelinien for Mand og Dvinde. En saadan Udstrækning af Arvesølgen kan være mindre vigtig, maaskee endog mindre hensigtsmæssig for et Folk, som paa det Punkt, hvor Arvesølgen slipper, indtræder i sin naturlige Ret til at besætte Thronen ved eget frit Valg (Hør!). Men fra denne naturlige Ret er netop, som enkeltstaaende Undtagelse, det danske Folk udelukket, idet der nemlig i det danske Monarchie, hvis Uoploselighed nu har opnaaet europæisk Garantie, er en Deel, hvor oldenborgske Fordringer staae overfor danske Fordringer, som ville leve op igjen, dersom den glücksborgske Mandslinie skulde uddøe. Hvad det gælder om, dersom